

ærede Minister vil jeg sige, at der i hans Udtalelse forekom et Udtryk, som jeg ikke kan citere korrekt, men som efter Ordene omtrent forekom mig at gaa ud paa, at han ikke troede, at Forholdet mellem Kavalleriskolener og de andre Skoler var saa grelt, som det var skildret, og at han ikke kunde fatte, hvorfor det skulde være værre ved Kavalleriet end ved Infanteriet. I denne Henseende skal jeg gjøre opmærksom paa to Ting, som særlig bidrage til, at Forholdene blive meget værre paa Kavalleri- og Trainonstabelskolen. For det Første ere disse Skoler ganske anderledes strenge og med Rette, — det maa de være, — og derfor er det langt lettere for Officererne og Underofficererne at pine og plage Folkene, saasnart de faae det allermindste Nag til En eller Anden af dem. Dernæst er der en anden Ting, som jeg ikke vil unblade at fremkomme med. Jeg har længe ventet, at det vilde komme fra anden Side; men da dette ikke er sket, vil jeg nu omtale det. Det er blevet sagt, at, naar Ministeren faar undersøgt Forholdene, og de Paagjældende blive alvorlig klappede af, saa vil det hjælpe for lang Tid. Ja, deri er jeg enig; men Et vil dog endnu meget bedre hjælpe, og her kommer jeg til at berøre Noget, som væsentlig bidrager til, at Forholdene ere ganske anderledes paa Kavalleri- og Trainonstabelskolen end ved Infanteriet. Sagen er, at ved de førstnævnte ere Folkene paa meget faa Undtagelser nær lutter Bønderkarle, og de ere i det Hele lidt mere godmodige end Folk fra Kjøbstæderne. Haandværkerne og Andre fra Kjøbstæderne ere mere bevandrede, de have været mere omkring paa Kneiper og Dandsbuler og have været med til at drikke Staller osv., og det hjælper Underofficererne til at blive til Memmeser. Der er Ingenting, de ere mere bange for end Ruffinger og Staller. Man skal behandle dem ligesom Gadedrengene; de maa ikke skjældes ud, men de maa prygles. Dette er sket i min Tid, og det saaledes, at Nogle have faaet en saadan Overhaling, at de ere døde et Mars Tid efter, Andre have maattet ligge paa Hospitalet en 5—6 Uger, og det har hjulpet ikke blot paa dem, men paa hele Kolonnen. Men Eligt gaar ikke for Bønderkarlene. Komme derimod Kjøbenhavnerne i Rast med saadanne Folk, saa skulle de nok finde dem. Her har man jo fundet Underofficerer omkring i Rensbestenene, men de tie stille dermed; de sige, det er en Feiltagelse, at de ere faldne ned ad en Trappe; de tør ikke tale om, at de have faaet Prygl, thi det anse de for en Skam. Der ligger Hundene begravet, min Herrer. Derfor er Kavalleriskolen værre end de andre Skoler. Underofficererne have Ingen at nære Respekt for der. Kommer det imidlertid først dertil, at det fra Høiskolenerne bliver indpøbet Bønderkarlene, at der er Noget, man kalder Hødværge, at, naar man bliver hund-

set, saa skal man bide fra sig, saa bliver det ikke saa slemt paa Kavalleriskolen, som det er nu; saa faar man ikke mere det, som er nævnt saa ofte — jeg vil ikke nævne Navnet.

Krigsministeren (Kauffmann): Den sidste Talers Uttringer tvinger mig til, skjøndt jeg havde besluttet ikke uden streng Nødvendighed at udtale mig mere i denne Sag, dog at gjøre opmærksom paa, at der ogsaa findes Infanterirekruttkoler udenfor Kjøbenhavn. Hvis altsaa kun Kjøbenhavnerne forstode at temme Underofficererne, saa maatte Rekruterne udenfor Kjøbenhavn, hvor de væsentligt bestaa af Folk fra Landet, blive ligesaa slet behandlede som Rekruterne i Rytteriskolenerne. Forresten vare hans Udtalelser af en saadan Natur, at jeg helst vil undgaa at komme tilbage paa dem. De gjorde paa mig et Indtryk, som om de vare talte lige ud af „Socialdemokraten“.

Saastrup: Det skal blive en meget kort Bemærkning. Jeg har ikke, som et æret militært Medlem (N. P. Jensen) har udtalt, talt om bestemte Personer. Jeg har ikke stemplet Personer; jeg har kun talt i al Almindelighed om dem, som have set sig nødt til at ty til uhøderlige Midler for at raade Bod paa de Mangler i Personlighed, som maatte være tilstede hos dem, og denne Udtalelse grunder sig paa en langvarig Erfaring, ikke alene fra den Tid, jeg var Soldat, men fra Indføringsstidenovre i Sjælland, i Krig som i Fred. Jeg er overbevist om, at jeg ikke tager fejl, idet jeg har lagt Mærke til, at de dygtige Mænd ikke have haft Behov at ty til saadanne Midler for at skaffe sig Respekt, og den Paastand fastholder jeg. Hvad angaar Strenghe, Disciplin og Punktlighed har jeg fremhævet det som en Nødvendighed for Soldaten, og jeg har nævnt, at de, som jeg ansaa for dygtige Officerer, har jeg netop fundet være meget strenge og paaseende med, at denne Punktighed og Orden var tilstede, og jeg kunde godt navne Exempler derpaa, ja, Folk, der ere nævnte idag, kunde jeg drage frem som dem, jeg saae op til med Hensyn til denne Strenghe; men jeg skal ikke nævne Personer. Jeg har ikke givet mig af dermed, men kun i al Almindelighed paastaet, at de dygtige Folk trængte ikke til uhøderlige Midler.

N. Nielsen: Naar det ærede Medlem for Høstet Amis 2den Valgfreds (Sagb) udtalte, at der kan gives Tilfælde, hvor det er den Militærens Pligt for Fædrelandets Skyld at gjøre Noget, som strengt taget er ulovligt, saa er jeg enig med ham; men jeg tror, at det Meste af, hvad han sagde i den Forbindelse, hører egentlig ikke, som det vist allerede er bemærket af en tidligere æret Taler, hjemme her, fordi det, her er Tale om, er Rekruterens Udbannelse i Fredstid, altsaa